

Нъ ако священници тѣ и старѣйшины тѣ
Иудейскы имахъ власть да установлявать зако-
ны и ако тѣмъ людіе тѣ Иудейскы бѣхъ дѣл-
жни да ся покорявать: не много ли по-вече съсѣ-
това прѣимѣшество сѣ почетени черковни тѣ
учители, — оныя святи мѣжѣ, кои то сѣ про-
сіяли съсѣ равноангелно житіе, и на кои то у-
становленія та и законы тѣ саврѣшенно сме дѣл-
жни да прѣимаеме и да имъ ся покоряваме? за-
що то друго яче по голѣма честь ще бѣде на
священный тѣ чинъ Моисеовъ нежели на Свя-
щенный тѣ чинъ Христовъ.

Иудейскый тѣ царь Иосафатъ, като бѣше упла-
шенъ, вдадесе на моленіе Господу и проповѣда
постъ по всичкѣхъ Иудеѣхъ. (2. Паралипом. гл. 20. ст. 3).

Спорѣдъ установленіе то на Мардохея всич-
кый тѣ Еврейскый родъ прѣя постъ, и вѣчно
празднуваніе да въспоминава освобожденіе то си
отъ Амана. (Ест. гл. 9). Подобни примѣри какъ то
въ Ветхый тѣ така и въ новый тѣ завѣгъ сѣ
твѣрдѣ много.

Ще ни рекъть Протестанти тѣ: Доста е
на Христіаны тѣ законъ тѣ Евангелскый за и-
справленіе и рѣководство.

Отговаряеме имъ: Така ще рекъть и под-
данни тѣ на свои тѣ мѣрскы владѣтели: доста е
намъ за исправленіе законъ тѣ, Евангелскый,
защо да носимъ още и тяготѣ тѣ на граждан-
скы тѣ законы? нъ ще чюжтъ такъ тѣ отговорѣ:
Закони тѣ гражданскы не сѣ противни на за-
конъ тѣ Евангелскый.